

Ja - ko sí - mě do lů - na ze - mě
tak, ó, Bo - že, i když my mře - me,
za - sá - té, vzrů - stá v no - vý klas,
ne - zni - čí na vě - ky smrt nás;
jen sla - vně - jší pů - so - be - ní
bé - ře duch v tě - la změ - ně - ní.

2. Zasáté símě Bůh vzkřísí / ráčí v slavnější způsobě, / tak ani tělo v nic přijíti / nemá ve svém temném hrobě; / vložené v hrob porušené, / vstane silné, oslavené.
3. Dobré símě vzrůst veselý má / a stý vydává užitek; / každý tak v nebi odměnu dá / hojnou nám šlechetný skutek, / a z toho, co zde sejeme, / odměnu v nebi bere.
4. Než jak nemívá potěšení / ten, kdo plané seje símě; / tak kdo zde rozsívá hřešení, / žne tam za to trestu břímě; / každému u soudu svého / splatí Bůh dle skutků jeho.
5. I pokud zde čas máme, sejme, / abychom tam věčně žali / a přísný pozor na to dejme, / bychom víru zachovali; / pak žatvy když nastane čas, / zavolá nás k ní Boží hlas.